

Agatha Christie

Người phá tổ ong

Vào một buổi chiều đẹp trời tại ngôi làng xinh đẹp vùng ngoại ô, thanh tra Poirot thong thả đếm bước trên con đường cát mịn dẫn đến ngôi biệt thự nên thơ có vườn hồng bao quanh.

Đứng trước cánh cổng gỗ sơn trắng, Poirot đưa tay bấm chuông.

Chính chủ nhân - John Harisson - ra mở cửa cho ông. Đó là một người đàn ông trung niên, cao lớn, khá bảnh trai, tuy nhiên nước da không được tốt, mai mác xanh như người có bệnh. Ông ta vui mừng khi nhận ra Poirot:

- Ôi anh Poirot, ngọn gió nào đưa rông đến nhà tôm vậy?
- Tôm đến nhà rông thì đúng hơn. Vườn hồng của anh đẹp quá.

Harisson chỉ vào bộ bàn ghế mây đặt dưới giàn hoa thiên lý:

- Anh ngồi chơi để tôi vào trong tìm cái gì uống cho vui.
- Anh cho tôi một ly sô đa không whisky.

Harisson trở ra ngay:

- Hôm nay anh rảnh rồi để đi du ngoạn đấy à? Anh làm tôi ngạc nhiên quá.
- Không đâu, tôi đang trên đường đi điều tra một vụ án.

Harisson nhìn Poirot:

- Có nghiêm trọng lắm không?

- Hết sức nghiêm trọng, vì đây là một vụ giết người.

- Trong vùng này ư?

Poirot gật đầu. Harisson nhún vai:

- Vậy thì anh lầm rồi. Suốt tuần nay tôi ở nhà nhưng không nghe một tin tức gì về vụ án cả.

- Đúng. Vì vụ giết người chưa xảy ra và bản phận của tôi là ngăn chặn tội ác đó.

Một vài con ong vò vẽ bay lảng đãng trên những cánh hồng. Poirot nhìn về phía chạc cây gần hàng hiên:

- Tổ ong khá lớn đấy, phải phá đi thôi.

Câu chuyện đột ngột xoay sang hướng khác. Harisson gật đầu:

- Tôi cũng có ý định như vậy nên đã nhờ Linston làm việc này. Anh nhớ Linston chứ, anh chàng đã từng có mặt trong bữa ăn dạo chúng ta vừa mới quen nhau đó.

- Tôi nhớ rồi. Vậy anh định diệt tổ ong bằng cách nào? Có dùng Cyanur Kali không?

- Không, đó là loại thuốc độc giết người rất nguy hiểm. Linston chỉ cần phun xăng vào tổ ong là đủ.

- Anh có tin là Linston sẽ dùng xăng để diệt tổ ong không?

- Sao anh lại nói thế?

- Vừa rồi tôi có ghé cửa hàng bán thuốc, tình cờ thấy trong sổ có ghi tên Linston mua một lượng Cyanur đáng kể.

- Ủa, chính anh ta cam đoan với tôi là không bao giờ dùng chất độc để diệt tổ ong cơ mà.

Poirot im lặng nhìn ngắm những cánh hồng lung linh trong gió. Một lát, ông quay sang Harisson, nhìn chăm chú:

- Anh có cảm tình với Linston không?

- Tôi... sao anh lại hỏi kỳ cục vậy?
- Xin lỗi anh, tôi muốn nói với anh một sự thật. Anh nên đề phòng, Linston có thể giết anh đấy. Anh là tình địch của anh ta kia mà. Có đúng thế không?
- Đúng nhưng mà... không. Molly yêu tôi và đồng ý lấy tôi mà.
- Nhưng cô ấy trước kia là người yêu của Linston.
- Poirot, tôi cam đoan là anh đã lầm. Linston là người quân tử. Dù biết Molly bỏ rơi anh ta để lấy tôi, anh ta vẫn bình tĩnh giữ hòa khí giữa chúng tôi.
- Một con người kín đáo thường nuôi lòng thù hận sâu sắc, chờ cho đến lúc thuận tiện...

Harisson lắc đầu mỉm cười:

- Không có đâu!

Thanh tra Poirot chợt nổi nóng:

- Người Anh các anh thật là kỳ cục. Các anh tưởng mình có khả năng lừa thiên hạ thì luôn luôn tốt bụng không hề biết trả đũa là gì. Các anh ngây ngô quá, coi chừng uống mạng vô ích đấy.
- Nghĩa là anh muốn tôi cảnh giác, đề phòng Linston? Cảm ơn anh, nhưng người Anh chúng tôi không phải lúc nào cũng muốn cắm dao vào lưng tình địch của mình. Anh hoàn toàn không hiểu Linston, anh ta không bao giờ hạ thấp nhân phẩm của mình bằng cách đầu độc kẻ khác. Anh ta lại hiền lành, một con ruồi cũng không muốn đập nữa là.
- Nhưng Linston sắp giết chết hàng ngàn con ong. Tôi xin hỏi anh một câu, mấy giờ anh ta đến đây để diệt tổ ong?
- Đúng chín giờ tối nay, nhưng anh Poirot à...
- Thôi, tôi có việc phải đi ngay. Linston có dùng Cyanur hay không thì mặc xác anh ạ Tối nay tôi sẽ đến, tôi rất thích xem diệt tổ ong. Chắc

đó là một môn thể thao mới của người Anh.

Không đợi bạn trả lời, Poirot đứng dậy, nhanh nhẹn đi ra cổng. Trăng non vừa lên sau rặng cây xạ Trời trong và mát. Poirot tiếp tục đi về phía cuối làng, không khí ở đây thật trong lành. Ông đưa tay xem đồng hồ. Còn sớm quá. Ông bước vào một quán nhỏ gọi một chén xúp nhẹ.

Vài phút trước chín giờ, Poirot đã có mặt trước ngôi biệt thự của Harisson. Ông thấy một thanh niên đẩy cánh cổng sơn trắng bước ra ngoài, đó là Linston. Anh ta cũng vừa nhận ra Poirot:

- Chào ông. Ông đi đâu thế này?

- Chào anh bạn trẻ. Tôi đến xem anh diệt tổ ong đây. Sao, anh diệt xong rồi à?

- Diệt cái gì? Ông nói tôi chả hiểu gì cả. Ông Harisson nhắn tôi đến có chút việc, thế thôi. Chào ông nhé.

Linston vội vã đi ngay. Poirot nhìn theo chép miệng:

- Anh ta đẹp trai nhưng có vẻ nhu nhược.

Poirot bước vào, băng qua những khóm hồng và bắt gặp Harisson đang ngồi im như pho tượng, cạnh chiếc bàn dưới mái hiên. Ông chả thèm nhìn lại khi Poirot đến gần:

- Anh vẫn bình yên chứ?

Không nghe trả lời Poirot hỏi tiếp:

- Anh không cảm thấy khó chịu chứ?

Harisson gắt:

- Anh nói vớ vẩn gì thế? Sao lại khó chịu? Khó chịu vì cái gì?

Poirot chậm rãi:

- Khó chịu vì gói carbonat mà tôi đã nhét vào túi áo anh lúc nãy đó.

Harisson đứng bật lên:

- Anh nói sao? Anh chơi trò gì với tôi thế?

Nhìn nét mặt bàng hoàng của Harisson, Poirot từ tốn:

- Anh biết không, vì ớn ngứa, một tên móc túi chuyên nghiệp đã dạy cho tôi thành thạo một món nghề. Đó là biệt tài thọc tay vào túi bất cứ ai mà người đó không hề hay biết. Tôi có thể lấy đồ vật trong túi người đối diện rồi thay vào đó một thứ khác rất dễ dàng.

Poirot lấy ra khỏi túi mình gói nylon chứa một ít tinh thể trắng, ngấm nhìn và lẩm bẩm:

- Rõ ràng, mang Cyanur theo cách này là thiếu khôn ngoan.

Ông lại lấy trong túi ra một chai nước nhỏ, hòa một ít Cyanur vào rồi lắc mạnh, xong tiến về phía chạc cây có tổ ong vò vẽ, đổ nước vào tổ rồi lùi lại chờ kết quả. Vài con ong trở về, vừa chạm đến tổ, bỗng co giật và lăn quay ra chết. Poirot lắc đầu rồi quay trở lại, nói với Harisson:

- Chết nhanh thật.

Như vừa qua cơn choáng, Harisson hét lên:

- Hãy nói đi, anh đã biết được điều gì?

- Như tôi đã nói, tôi thấy tên của Linston trong sổ ghi chất độc ở cửa hàng. Nhưng có điều tôi không nói với anh là sau đó tôi đã gặp Linston, Linston nói chính anh đã nhờ anh ta mua Cyanur để diệt ong. Tôi hơi ngạc nhiên vì tôi biết anh luôn phản đối việc dùng Cyanur, vì chất này quá nguy hiểm. Khi đó, tôi cũng đã được chứng kiến cảnh âu yếm giữa Molly và Linston, chứng tỏ họ đã làm lành với nhau. Có thể Molly nhận lời lấy anh trong một cơn bốc đồng vì giận Linston mà thôi.

Ngừng một lát, Poirot nói tiếp:

- Tôi còn biết một điều nữa, căn bệnh nan y của anh... bác sỹ đã bó

tay rồi, phải không?

- Vâng, tôi chỉ còn sống hai tháng nữa.

- Harisson, tôi đã đọc được trong mắt anh sự hận thù. Hôm nay, đi qua vùng này, tình cờ tôi thấy tên Linston trong sổ hiệu thuốc, tôi đã tìm gặp anh ta trước khi đến thăm anh. Tôi đã lập mưu lừa anh, anh chối là không bảo Linston mua Cyanur, nói đúng ra là anh giả bộ ngạc nhiên. Đầu tiên, việc tôi đến thăm làm anh mất phương hướng, sau đó anh lợi dụng tôi để phục vụ ý đồ của anh. Tôi lại biết qua Linston rằng, anh nhử anh ta đến lúc tám rưỡi, vậy mà anh lại nói với tôi là chín giờ. Anh hy vọng khi tôi đến thì âm mưu đã hoàn thành rồi, phải không?

- Âm mưu gì?

- Anh tự tử bằng chính Cyanur anh để trong túi áo. Cái chết của anh nhanh và dễ nhưng cái chết mà anh định dành cho Linston là cái chết khổ nhục trong tù. Anh ta có tên trong sổ mua thuốc độc, đến thăm anh, và sau đó anh chết đột ngột, ly nước anh uống có Cyanur, thế là Linston đền mạng, hạnh phúc tan vỡ, phải chăng đó là kế hoạch của anh?

Harisson nói như khóc:

- Hãy để cho tôi chết, tại sao anh lại đánh tráo gói Cyanur của tôi?

- Đó là trách nhiệm, là lương tâm nghề nghiệp của tôi. Ngoài ra, còn một lý do nữa. Tôi rất quý mến anh. Hãy nghe tôi. Bệnh anh không thể qua khỏi, người con gái anh yêu cũng từ bỏ anh, nhưng vì lòng hờn ghen ích kỷ mà hại người lương thiện. Bản chất anh không ác như thế. Nói đi anh, anh thấy nhẹ nhõm hay lấy làm tiếc khi tôi có mặt lúc này?

Im lặng một lát, Harisson nắm chặt bàn tay Poirot, đôi mắt sáng lên

ánh tự hào vì đã chiến thắng được lòng ghen tị nhỏ nhen của mình:
- Poirot ơi, anh đến thật đúng lúc!

Hết

Nguồn: mây4phương
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003